

Рим утврђује виђење — број један

Лично тумачење

Jeff Pippenger

2024-06-28

И у то време многи ће устати на цара јужнога; и одметници из твога народа подићи ће се да утврде виђење; али ће пасти. Данило 11:14.

Реч „доктрина“ у контексту хришћанства представља утврђене истине Библије. Разне организације које се изјашњавају као хришћанске поседују различите скупове онога што дефинишу као библијске доктрине, али постоји само једна Истина. Разликовање између „апсолутне истине“ и „плурализма“ тема је која у овом тренутку не улази у оквир нашег разматрања.

Пилат му, дакле, рече: Ти си, дакле, цар? Исус одговори: Ти кажеш да сам цар. Ја сам се за то родио, и ради тога сам дошао на свет, да сведочим за истину. Сваки који је од истине слуша мој глас. Пилат му рече: Шта је истина? И кад ово рече, опет изађе к Јудејцима и рече им: Ја на Њему не налазим никакве кривице. Јован 18:37, 38.

Истина је Божја Реч; она је Његов глас и Сам Христос.

„Треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство, шта је истина, шта је вера коју смо примили, која су библијска правила — правила која су нам дата од највишег ауторитета. Има многих који верују без разлога на коме би засновали своју веру, без довољног доказа у погледу истинитости саме ствари. Ако се изнесе нека мисао која је у складу с њиховим сопственим унапред створеним мишљењима, они су сасвим спремни да је прихвате. Они не расуђују од узрока ка последици; њихова вера нема истински темељ, и у време кушње увидеће да су градили на песку.“

„Онај ко почива задовољан својим садашњим несавршеним познавањем Писма, мислећи да је то довољно за његово спасење, почива у кобној обмани. Многи нису темељно опремљени библијским доказима, да би могли распознати заблуду и осудити све предање и сујеверје које је подметнуто као истина. Сотона је увео своје сопствене замисли у богослужење Богу, да би искварио једноставност Христовог јеванђеља. Велики број оних који тврде да верују садашњој истини, не зна шта сачињава веру која је једном предата светима — Христос у вама, нада славе. Они мисле да бране старе међаше, али су млаки и равнодушни. Не знају шта значи уткати у своје искуство и поседовати стварну силу љубави и вере. Они нису марљиви проучаваоци Библије, него су лењи и непажљиви. Када настану разлике у мишљењу у погледу одломака Светога писма, они који нису проучавали са циљем и нису чврсто одлучни у ономе што верују, опадају од истине. Требало би да на све утиснемо нужност ревносног истраживања божанске истине, да би знали да заиста знају шта је истина. Неки полажу право на велико знање и осећају се задовољни својим стањем, иако немају више ревности за дело, ни више усрдне љубави према Богу и према душама за које је Христос умро, него да

никада нису ни познали Бога. Они не читају Библију [да би] присвојили срж и обиље њене својим сопственим душама. Не осећају да је то Божји глас који њима говори. Али, ако бисмо разумели пут спасења, ако бисмо видели зраке Сунца правде, морамо проучавати Писмо са циљем, јер обећања и пророштва Библије просипају јасне зраке славе на божански план откупљења, које велике истине нису јасно схваћене.” The 1888 Materials, 403.

Од нас се захтева да знамо које су то доктрине и како да те истине изнесемо, утврдимо и одбранимо.

„Сада нам не изгледа могуће да би ико морао стајати сам; али ако је Бог икада говорио преко мене, доћи ће време када ћемо бити изведени пред већа и пред хиљаде ради Његовог имена, и свако ће морати да изложи разлог своје вере. Тада ће доћи најоштрије испитивање сваког става који је заузет за истину. Потребно је, дакле, да проучавамо Реч Божју, да бисмо знали зашто верујемо у учења која заступамо. Морамо пажљиво истраживати живе речи Јеховине.“ Review and Herald, December 18, 1888.

Да би били изведени пред „хиљаде“, очигледно је да ће неки од бранилаца истине у последњим данима бити приморани да бране истину путем медија као што су телевизија или интернет-преноси. Како би иначе хиљаде могле да прате сведочанство које даје сто четрдесет и четири хиљаде? Учења која заступамо одређују основу наше вере.

„Чланови цркве биће појединачно испитани и проверени. Биће стављени у околности у којима ће бити приморани да сведоче за истину. Многи ће бити позвани да говоре пред већима и на судовима, можда одвојено и сами. Искуство које би им помогло у овој тешкој прилици занемарили су да стекну, и њихове су душе оптерећене кајањем због пропуштених прилика и занемарених предности.“ Testimonies, том 5, 463.

Божја Реч никада не изневерава, и стога, ако треба да будемо убројани међу сто четрдесет и четири хиљаде, морамо знати у шта верујемо на основу онога што је записано у Божјој Речи. Пре него што дође време кушње, када ће Божји народ бити приморан да објасни учења у која верује, Бог допушта да се уведу заблуде како би приморао Божји народ да критички проучава Његову Реч.

„Чињеница да међу Божјим народом нема распре нити узнемирености не треба да се сматра коначним доказом да се они чврсто држе здраве науке. Постоји разлог за страх да они можда не разликују јасно истину од заблуде. Када се проучавањем Светога писма не покрећу нова питања, када не настане разлика у мишљењу која ће људе подстаћи да сами истражују Библију како би се уверили да имају истину, биће многих сада, као и у стара времена, који ће се држати предања и клањати се не знајући чему.“

„Показано ми је да многи који тврде да познају садашњу истину не знају у шта верују. Они не разумеју доказе своје вере. Немају правилно разумевање дела за садашње време. Када дође време кушње, има људи који сада проповедају другима, а који ће, испитујући ставове којих се држе, открити да има много тога за шта не могу дати задовољавајући разлог. Док не буду тако испитани, не знају колико је велико њихово незнање. А има и

многих у цркви који узимају здраво за готово да разумеју у шта верују; али, док не настане расправа, не познају своју сопствену слабост. Када буду одвојени од оних исте вере и приморани да стоје појединачно и сами како би објаснили своје веровање, изненадиће се кад виде колико су збркане њихове представе о ономе што су прихватили као истину. Извесно је да је међу нама дошло до удаљавања од живог Бога и окретања људима, стављања људске мудрости на место божанске.“

„Bog će probuditi svoj narod; ako druga sredstva zakažu, među njih će ući jeresi, koje će ih prosejati, odvajajući kukolj od pšenice. Gospod poziva sve koji veruju Njegovoj Reči da se probude iz sna. Došla je dragocena svetlost, prikladna za ovo vreme. To je biblijska istina, koja pokazuje opasnosti koje su upravo pred nama. Ova svetlost treba da nas navede na marljivo proučavanje Svetoga pisma i na najstrože ispitivanje stavova koje zastupamo. Bog želi da se svi vidovi i sva stanovišta istine temeljno i istrajno istražuju, uz molitvu i post. Vernici ne treba da počivaju na pretpostavkama i nejasno određenim predstavama o tome šta sačinjava istinu. Njihova vera mora biti čvrsto utemeljena na Reči Božjoj, da bi, kada dođe vreme kušnje i kada budu izvedeni pred veća da odgovaraju za svoju veru, mogli dati odgovor za nadu koja je u njima, sa krotošću i strahom.“

„Покрећите, покрећите, покрећите. Предмети које износимо пред свет морају за нас бити жива стварност. Важно је да, бранећи учења која сматрамо темељним члановима вере, никада не допустимо себи да се служимо аргументима који нису потпуно исправни. Они могу послужити да ућуткају противника, али не одају част истини. Треба да износимо ваљане аргументе, који неће само ућуткати наше противнике, него ће издржати и најближе и најпроницљивије испитивање. Код оних који су себе образовали као полемичари постоји велика опасност да неће правично поступати с Божјом речју. У суочавању с противником, наш озбиљан напор треба да буде да предмете изнесемо на такав начин да пробудимо уверење у његовом уму, уместо да настојимо само да улијемо поуздање вернику.“

„Ма какав био човеков умни напредак, нека ни за тренутак не помисли да нема потребе за темељитим и непрестаним истраживањем Светога писма ради веће светлости. Као народ, позвани смо да појединачно будемо ученици пророштва. Морамо бдети са усрдношћу да бисмо распознали сваки зрак светлости који нам Бог буде пружио. Треба да ухватимо прва засијавања истине; и кроз молитвено проучавање може се задобити јаснија светлост, која се може изнети пред друге.“ Testimonies, volume 5, 708.

„Ученике пророчанства“ који ће на крају сачињавати сто четрдесет и четири хиљаде биће „појединачно испитани и доказани“, унапред, пре свога суочавања са земаљским силама које ће довести до ускоро наступајуће кризе недељног закона и прогона. Верни ће најпре бити „пробуђени“ од Бога. Уснуле девице биће „пробуђене“ из дремежа у који су пале током времена одлагања. Ако се не пробуде поруком коју је Бог изнео кроз чланке који су објављивани од јула 2023. године, тада ће Бог допустити да „јереси“ „уђу међу њих“, што ће довршити раздвајање пшенице и кукоља кроз процес решетања. Ми се сада налазимо у том процесу решетања.

Онима који су пратили спор око исправног поистовећивања Модерног Рима стоје на располагању три могућности. Једна могућност је да су Сједињене Државе Модерни Рим; друга је да је папска власт Модерни Рим; а трећа могућност је да су оба претходна становишта нетачна и да нека друга сила представља разбојнике из Даниловог народа који се узвисују, падају и утврђују виђење у четрнаестом стиху једанаестог поглавља Данила.

Тврдим да је неслагање око тога да ли је Савремени Рим папска сила или Сједињене Америчке Државе допуштено да буде уведено у овај покрет са циљем да примора Његов народ да проучава Његову пророчку Реч. Бог је произвео ову расправу као пројаву Своје милости. Тврдим да се то неслагање више односи на припремање Његовог народа за надолazeћу кризу него једноставно на утврђивање ко је у праву, а ко није у вези са Савременим Римом. То неслагање Бог је допустио и осмислио да покаже, свакоме ко жели да види, да је њихово лично разумевање Његове пророчке Речи непотпуно или погрешно. Стога је ова расправа доказ Божје милости.

Spor ne obuhvata samo utvrđivanje toga koja je sila predstavljena nasilnicima tvoga naroda, već i pitanje da li se metodologija „red na red“, za koju obe strane u sporu tvrde da je zastupaju, pravilno primenjuje. Proročka pravila povezana sa metodologijom „red na red“ uključuju posebna proročka načela koja će biti deo procesa rešavanja pšenice i kukolja. Tri elementa metodologije „red na red“, za koje tvrdim da se pogrešno razumeju u ovoj sadašnjoj raspravi, jesu Hristos kao Istina, i Hristos kao Alfa i Omega, i trostruka primena proročanstva.

На крају ће се показати да они који се држе погрешног разумевања четрнаестог стиха једанаесте главе Данила заснивају своје доктринарно становиште на приватном тумачењу.

Имамо и поузданију пророчку реч; и добро чините што пазите на њу као на светлост која светли на тамном месту, док дан не сване и звезда Даница не изађе у срцима вашим; знајући најпре ово, да ниједно пророштво Писма не бива по сопственом тумачењу. Јер пророштво никада није дошло вољом човечијом, него су свети људи Божји говорили, покретани Духом Светим. 2 Peter 1:19–21.

У спору око четрнаестог стиха, пример онога што разумем као „приватно тумачење“ налази се у Великој борби.

„Како је субота постала посебна тачка спора широм хришћанства, а верске и световне власти удружиле се да наметну држање недеље, упорно одбијање једне мале мањине да попусти пред народним захтевом учиниће их предметом општег проклетства. Заступаће се став да се неколицина која стоји насупрот установи цркве и закону државе не сме трпети; да је боље да они страдају него да читави народи буду бачени у пометњу и безакоње. Исти тај аргумент, пре много векова, био је изнет против Христа од стране ‘народних поглавара’. ‘Боље је за нас’, рече лукави Кајафа, ‘да један човек умре за народ, а да сав народ не пропадне.’ Јован 11:50. Овај аргумент ће изгледати убедљив; и најзад ће бити издан указ против оних који светкују суботу четврте заповести, проглашавајући их достојнима најтеже казне и дајући народу слободу да их, после извесног времена, погуби. Римокатолицизам у Старом свету и отпаднички

протестантизам у Новом поћи ће сличним путем према онима који поштују све божанске прописе.“ Велика борба, 615.

„Хришћански свет“ представља светску заједницу хришћана или заједничко тело земаља и култура у којима хришћани чине већину. Овај израз се често користи да означи оне делове света у којима је хришћанство преовлађујућа религија и у којима је значајно утицало на културу, законе и друштвене норме. Хришћански свет обухвата глобално пространство хришћанства у погледу његових следбеника, културног утицаја и историјског значаја. Не уклањајући понављања која постоје на Ellen White CD-ROM-у, реч Christendom јавља се сто седамдесет и шест пута. У географском смислу, сестра Вајт указује да хришћански свет уопштено представља Европу и обе Америке. У контексту сестре Вајт, Европа се поистовећује са Старим светом, а Америке са Новим светом.

„А звер са јагњећим роговима виђена је како ‘излази из земље’. Уместо да збаци друге силе како би се утврдила, нација која је тиме представљена мора настати на раније ненасељеној територији и постепено и мирно се развити. Она, дакле, није могла настати међу збијеним и сукобљеним народностима Старог света — оног бурног мора ‘племена, и мноштва, и народа, и језика’. Њу треба тражити на Западном континенту.

„Који се народ Новог света 1798. године уздизао на власт, дајући обећање снаге и величине и привлачећи пажњу света? Примена овога симбола не допушта никакву сумњу. Један народ, и само један, одговара одредницама овога пророчанства; оно непогрешиво указује на Сједињене Америчке Државе.“ Велика борба, 441.

Последња реченица у пасусу који разматрамо била је употребљена да би се сугерисало да „римокатолицизам у Старом свету и отпали протестантизам у Новом“ поистовећује „римокатолицизам Старог света“ са папством током мрачног средњег века, а Сједињене Државе (отпали протестантизам) са модерним Римом, представљеним изразом „отпали протестантизам у Новом“. „Старо“ се дефинише као прошла историја, а „Ново“ као модерна или садашња историја. Таква примена изврће утврђено разумевање сестре Вајт и хришћанства и Старог и Новог света.

Они који примењују ову реченицу у оквирима прошле и будуће историје, приписују јој „посебно тумачење“ у непосредној супротности са намераваним значењем сестре Вајт. Тврди се да „Стари свет“ представља прошлу историју, а „Нови“ савремену или садашњу историју (Нови).

Одломак каже: „гонеће“. Римокатолицизам и отпали протестантизам „гонеће сличним путем оне који поштују све божанске прописе“. Стари свет у том одломку јесте Европа, а Нови свет су Америке. Сестра Вајт учи да ће цео свет бити суочен са испитом закона о недељи, и да ће римокатолицизам предводити прогоне у Европи, а отпали протестантизам предводити прогоне у Америкама. Америке и Европа су оно што се одређује као „хришћански свет“. И римокатолицизам и отпали протестантизам „гонеће сличним путем оне који поштују све божанске прописе“.

„Прогониће“ означава будуће деловање обеју сила, и граматички је немогуће тврдити да је римокатолицизам Старога света папска сила из мрачног средњег века. Прогон који спроводе обе силе исказан је у будућем времену. Значење овог израза јесте „прогониће“ и оно значи следити или гонити нешто с намером да се то постигне или задобије. То подразумева будуће деловање у којем су појединац или група посвећени активном настојању да остваре неки циљ или сврху.

Израз се може применити у различитим контекстима: „Она ће се посветити каријери у медицини“, што значи да намерава да ради на томе да постане медицински стручњак. „Он ће похађати студије инжењерства“, што указује на то да намерава да студира инжењерство на високошколској установи. „Тим ће наставити да спроводи пројекат до његовог завршетка“, што сугерише да ће тим наставити да ради на пројекту све док он не буде довршен. „Они ће покренути правни поступак против компаније“, што значи да намеравају да предузму правне кораке ради отклањања неправде или тражења правде. Уопштено говорећи, „ће настојати“ подразумева одлучност, посвећеност и јасну намеру да се у будућности постигне одређени циљ или исход.

Приватно тумачење које се користи да би се поучавало да је римокатолицизам Старога света прошлост, потом се употребљава као ослонац да би се подупрла погрешна примена троструке примене пророчанства. Оно тврди да трострука примена Рима представља пагански Рим, затим папски Рим, а потом Сједињене Америчке Државе као трећи од три Рима. Веома слична погрешна примена била је употребљена убрзо после 11. септембра 2001. године, када се једна група одвојила од покрета због књиге пророка Јоила.

Затим је спор започео на логорском састанку у Канади, где је трострука примена три „тешко“ била унета у књигу пророка Јоила како би се поучавало да је ислам, из трећег „тешко“, народ који је дошао на земљу у шестом стиху првог поглавља. Тај народ је папски Рим, али је уведено једно приватно тумачење које је тврдило да је тај народ ислам. Трострука примена три „тешко“ утврдила је ислам као силу од 11. септембра 2001. године, а ново приватно тумачење је наметало да је папска сила из првог поглавља Јоила заправо ислам. Приватно тумачење које је одбацивало исправно препознавање папске силе у књизи пророка Јоила било је поткрепљено погрешном применом три „тешко“. Сада се уводи приватно тумачење које, остављајући по страни папску силу, поставља Сједињене Државе на њено место.

Оно што је било, то ће бити; и оно што се чинило, то ће се чинити: и нема ништа ново под сунцем. Има ли ишта за шта би се могло рећи: Види, ово је ново? Оно је већ било у древна времена, која беху пре нас. Проповедник 1:9, 10.

Противречности последњих дана обухватају понављање старих противречности, а једанаесто поглавље Књиге пророка Данила садржи противречност Ураје Смита, који је на симбол цара севера наметнуо своје приватно тумачење. Чинећи то, произвео је разумевање једанаестог поглавља Данила које је донело само таму. У овим последњим данима, противречности које се понављају нарочито откривају плод примене приватних тумачења

на утврђену истину. То је оно што је Смит учинио у својој књизи, *Daniel and the Revelation*. То је оно што је учињено у противречности у књизи Јоила, и то су исте појавне одлике које се примењују када се један пасус из књиге *The Great Controversy* користи тако да се избегне одређење, у самом свету и у списима Елен Вајт, шта „Christendom“ представља, заједно са одбацивањем основних граматичких правила која показују да израз „will pursue“ означава будући догађај. Са те полазне тачке, погрешан појам да је „Old World“ историја папске силе од 538. до 1798. године затим се користи да би се расправљало против утврђеног разумевања дефиниције троструке примене пророчанства.

„Све што је Бог у пророчкој историји одредио да се испуни у прошлости, испунило се; и све што тек предстоји, по своме реду, биће. Данило, Божји пророк, стоји на своме месту. Јован стоји на своме месту. У Откривењу је Лав из племена Јудина отворио ученицима пророштва књигу Данилову, и тако Данило стоји на своме месту. Он носи своје сведочанство, оно што му је Господ открио у виђењу о великим и свечаним догађајима које морамо знати док стојимо на самом прагу њиховог испуњења.“

„У историји и пророштву Реч Божја приказује дуготрајни сукоб између истине и заблуде. Тај сукоб још увек траје. Оно што је било, поновиће се. Стара спорења биће оживљена, а нове теорије непрестано ће настајати. Али Божји народ, који је својим веровањем и испуњењем пророштва узео удела у објављивању порука првог, другог и трећег анђела, зна где стоји. Они имају искуство драгоцене од чистога злата. Треба да стоје чврсто као стена, држећи почетак свога поуздања непоколебљиво до краја.“
Selected Messages, књига 2, 109.

Лако се може показати да сестра Вајт Павлов „почетак њихове поузданости“ поистовећује са темељним истинама адвентизма. Милерити су учили да су разбојници твога народа папска сила, а од 1989. године па надаље покрет сто четрдесет и четири хиљаде више пута је потврдио исто разумевање тог симбола какво су имали и Милерити. Сада постоји „нова теорија“ о томе ко су разбојници твога народа, и она је оживела стару расправу утолико што користи погрешно поистовећење једног утврђеног пророчког симбола да би изградила пророчки модел подигнут на песку. Било да је реч о Смитовом приватном тумачењу, или о погрешној примени народа у првом поглављу Књиге пророка Јоила, или о поистовећењу Сједињених Држава са Модерним Римом; све три заблуде нападају исправно разумевање папског Рима у последњим данима, и тиме нападају симбол који утемељује пророчко виђење које одређује да ли Божји народ пропада или живи.

У будућности ће римокатолицизам у Европи и отпало протестантство у Америкама „прибегнути“ прогонству оних који држе суботу, као што је чињено кроз сву свету историју.

„Бог ће пробудити свој народ; ако друга средства закажу, међу њих ће ући јереси, које ће их просејати, одвајајући кукољ од пшенице. Господ позива све који верују Његовој речи да се пробуде из сна. Дошла је драгоцену светлост, прикладна за ово време. То је библијска истина, која показује опасности што су управо пред нама. Та светлост треба да нас поведе на марљиво проучавање Светога писма и на најкритичније испитивање ставова које заузимамо. Бог жели да се сви аспекти и сва становишта истине темељно и

истрајно истражују, с молитвом и постом. Верници не треба да почивају у претпоставкама и нејасно одређеним схватањима о томе шта сачињава истину.“ Gospel Workers, 299.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.